

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 6Csp/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620201661
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8620201661.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudkyňou JUDr. Annou Frigovou v spore žalobkyne X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX X., štátna občianka SR, zastúpenej Sidor a partneri, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 18.9.2020 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200 eur a trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že uzatvorila dňa 30.8.2012 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť jej úver vo výške 1 500 eur, ktorý sa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 65,43 %. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému vrátiť bola 3 375,54 eura. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, žalobkyňa sa domáhala ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojej žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobkyňa taktiež žiadala určenie neplatnosti Dohody o poskytnutí služby, ktorá tvorila súčasť Zmluvy. Okresný súd

6Csp/65/2020

-2-

Bratislava I rozsudkom zo dňa 25.5.2017, sp. zn. 16Csp/9/2016 žalobe žalobkyne čiastočne vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 215,75 eura. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) Dohoda o poskytnutí služby je neplatná, b) Žalobkyni bol poskytnutý úver iba vo výške 1 284,25 eura, c) Dohoda je súčasťou textu Zmluvy, ktorá je formulárovou zmluvou, vopred pripravenou žalovaným, ktorej obsah nemohla žalobkyňa ovplyvniť a d) Odplata za poskytnutie služby vyplývajúcej z Dohody je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Rozsudok okresného súdu

bol ako vecne správny potvrdený Krajským súdom Bratislava dňa 27.5.2020, sp. zn. 15Co/61/2018. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že Dohoda o poskytnutí služby je neplatná, pričom neplatnosť bola spôsobená konaním žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Zákaz konania v rozpore s dobrými mravmi je pritom jednou z elementárnych povinností dodávateľov podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. Súčasne zákon zakazuje dodávateľovi upierať práva spotrebiteľom a ukladať spotrebiteľom povinnosti bez právneho dôvodu. Povinnosť zaplatiť odmenu za služby, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, možno považovať za ukladanie povinností bez právneho dôvodu, pretože táto povinnosť nemá zákonné opodstatnenie. Žalobkyňa má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 250/2007 Z. z. (konanie proti dobrým mravom, ukladanie povinností bez právneho dôvodu), spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté Rozsudkom a príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaní, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevnikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštatne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 7.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnu úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Tento zásah spočíval v tom, že spotrebiteľ bol ukrátený pri poskytnutí úveru, pretože nemohol čerpať schválenú výšku úveru (1 500 eur), ale iba úver v krátenej výške, pričom ku kráteniu výšku úveru (započítaním s odmenou z

6Csp/65/2020

-3-

Dohody) došlo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa vyčísluje na sumu 200 eur. Napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú najmä: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019). V danom prípade žalovaný porušil povinnosť zdržať sa konania, ktoré odporuje dobrým mravom. Dobré mravy sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy by sme v kontexte zmluvného vzťahu medzi stranami sporu mohli stotožňovať so slušnosťou a poctivosťou, pričom žalovaný ako ekonomicky a právne silnejší subjekt tento korektív zneužil vo vlastný prospech. Žalovaný zasiahol do práv žalobkyne vo výške viac ako 200 eur. Tento stav pritom trval od uzatvorenia zmluvy až do rozhodnutia krajského súdu, čo je doba takmer 8 rokov. Túto dobu žalobkyňa považuje za neprimerane dlhú, pre ktorú musela trpieť protiprávny stav vyvolaný žalovaným. Napokon je potrebné pripomenúť, že toto konanie nevyhnutne malo negatívny dopad na súkromný život žalobkyne, pretože

úver žiadala z dôvodu zlej finančnej situácie a tento mal slúžiť k ekonomickému využitiu (napr. úhrada iných záväzkov). Žalovaný však úver poskytol v krátenej výške, preto poskytnutie úveru zo strany žalovaného nemohlo vyriešiť zlú finančnú situáciu žalobkyne, ale naopak túto ešte zhoršilo (čo napokon vyústilo do súdneho konania).

2. V spore bol vydaný platobný rozkaz č. k. 6Csp/65/2020-36 zo dňa 15.10.2020, proti ktorému žalovaný v zákonnej lehote podal odpor.

3. Podľa § 267 ods. 3 a 4 CSP, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. To neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>>. Uznesenie o zrušení platobného rozkazu doručuje súd do vlastných rúk; žalobcovi spolu s uznesením doručí aj odpor.

4. Súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia uznesením č. k. 6Csp/65/2020-51 zo dňa 30.10.2020 zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadil pojednávanie.

5. Žalovaný v odpore zo dňa 28.10.2020 uviedol, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 200 eur, ktorú označuje ako primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Základ nároku odôvodňuje tak, že na základe rozsudkou Okresného súdu Bratislava č. k. 16Csp/9/2016 zo dňa 25.5.2017 jej bol priznaný nárok na zaplatenie sumy vo výške 215,75 eura ako bezdôvodné obohatenie. Výšku zadostučinenia v sume 200 eur žalobkyňa odôvodňuje tým, že ide o náhradu za diskomfort z dôvodu, že žalobkyňa si uplatňovala ochranu práv na súde a zároveň má daná suma predstavovať odradzujúci účinok pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalobkyne, ktorými odôvodňuje 6Csp/65/2020

-4-

predovšetkým výšku žalovanej sumy, uvádza žalovaný, že žalobkyňa (osobne) nevykonávala žiadne aktívne úkony vo veci 16Csp/9/2016, rovnako sa nezúčastnila ani pojednávania a preto považujeme za sporné a nepravdepodobné tvrdenie v podanej žalobe o tom, že pri určení sumy 200 eur vychádzala z diskomfortu spôsobeného uplatňovaním ochrany práv na súde, tvrdenie o diskomforte sa nedá stotožniť so žiadnou skutočnosťou vo veci 16Csp/9/2016, keďže žalobkyňa nielenže nekonkretizuje toto tvrdenie v podanej žalobe, ale nič také netvrdila ani v spomenutom predchádzajúcom konaní, tvrdenie o tom, že žalovaná suma má predstavovať odradzujúci účinok pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného je vylúčený, pretože žiadny zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nejestvuje a teda nie je zrejmé, akú preventívnu funkciu by suma 200 eur mala spĺňať. Žalovaný popiera aj splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., na ktoré sa odvoláva. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Podľa uvedeného ustanovenia sa vyžaduje: a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa a b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie) a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom hore označeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Finančné zadostučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Žalovaný ďalej poukazuje aj na skutočnosť, že rozhodnutie vo veci 16Csp/9/2016 je pre žalobcu dostatočne satisfakčným. Z podstaty finančného zadostučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadostučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá

takúto ujmu utrpela. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukazovaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná; inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod.; na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu. V opačnom prípade je zadosťučinenie podľa uvedeného zákonného ustanovenia jediným prípadom v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie je

6Csp/65/2020

-5-

„satisfakciou.“ V iných prípadoch (napríklad zásah do osobnostných práv, zásah do telesnej integrity, zásah do práva na súdnu ochranu neprimeranou dĺžkou konania a pod.) totiž právna úprava existenciu ujmy a istý spôsob jej preukázania vyžaduje. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nejaví byť žiadnou výnimkou. Žalovaný poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Trenčín, č. k. 19Co/111/2019 - 142 zo dňa 15.7.2020. Žalobkyňa považuje žalovaný nárok za neopodstatnený aj čo do výšky, pretože v podanej žalobe ani žalobkyňa nekonkretizovala žiadnymi dôvodmi, pre ktoré požaduje práve žalovanú sumu. Dôkazné bremeno o skutočnostiach odôvodňujúcich žalovanú sumu je na subjekte podávajúcim žalobu a túto aktivitu nie je možné ani nahradzovať zásahom súdu. Žalovaný namieta nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti žalobkyne ohľadne žalovaného nároku. V dôsledku toho nie je možné na základe žaloby určiť, aké okolnosti odôvodňujú požadovaný nárok. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Civilný sporový poriadok v § 132 vyžaduje v žalobe pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Nepripúšťa opísanie rozhodujúcich skutočností ani odkazom na dôkazy. V tomto prípade žaloba neobsahuje žiadny popis skutočností pre posúdenie požadovanej sumy. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili tvrdenie a žalobný návrh o tom, že suma 200 eur je primeraným finančným zadosťučinením. Poukazuje ďalej na to, že okrem podanej žaloby v tomto konaní bola v časovej bezprostrednosti podaná aj iná žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, o ktorej je konanie vedené pod sp. zn. 3Csp/40/2020 a 4Csp/27/2020. Žalobkyňa nebránila žiadna existujúca prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie v jednej žalobe, teda aj s odkazom na rozhodnutie 16Csp/9/2016, na ktoré sa odvoláva v tomto konaní. Ak účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobkyne sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ňou tvrdný nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania je na mieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávanie viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva. Odborná literatúra (napr. Čolák, J.: Zákaz zneužitia práva v súkromnom práve a v práve obchodných spoločností. C.H.BECK, 2018) za jeden z prípadov/skutkovú podstatu zneužitia práva považuje zbytočný výkon práva, a tiež nevčasný výkon práva spôsobujúci jeho zánik alebo oslabenie. Ak je účelom súdneho konania ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (viď § 131 CSP) a súčasne ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie troch žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam - účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu a nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia (namiesto jedného konania vyvolať tri konania). Opísaný postup za žiadnych okolností nesleduje účel § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a je dôvodné ho sankcionovať postupom vyplývajúcim z čl. 5 CSP. Uvedený postup žalobcu by mal byť preto posúdený z hľadiska jeho súladu s účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., na ktoré žalobca odkazuje a vo všeobecnosti aj v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka a s čl. 2, čl. 5 CSP. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať

ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z. z.). Týmto prímerom poukazuje na to, že požiadavka žalobkyne, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Žalovaný namieta aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobkyňa neudelila splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 16.11.2020 k odporu žalovaného uviedla, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobkyne na primerané zadosťučinenie, hoci jej nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Žalobkyňa jednoznačne v žalobe označila povinnosti, ktoré žalovaný porušil - išlo o povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého sa veriteľovi zakazuje konať v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že žalovaný predmetnú povinnosť porušil, čo konštatovali aj sudy v predchádzajúcich konaniach, pretože do formulárovej zmluvy zakomponoval Dohodu, ktorá dobrým mravom odporuje. Zmluvu pritom vyhotovil sám žalovaný, bez súčinnosti žalobkyne, teda za jej obsah zodpovedá výlučne žalovaný. Námietky žalovaného, že žalobkyňa osobne nevykonávala úkony vo veci 16Csp/9/2016 je absolútne nedôvodná, pretože žalobkyňa musela vyhľadať právnu pomoc advokáta preto, že sa domnievala, že žalovaný zasahuje do jej práv (toto porušenie bolo pritom neskôr potvrdené), diskomfort sa nedá stotožniť so žiadnou skutočnosťou vo veci 16Csp/9/2016 sú bez významu, pretože žalobkyňa diskomfort pociťovala už len v tom, že bola účastníkom konania, ktorého výsledok bol neistý, konanie viedla proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu a napokon ho pociťovala aj pred začatím konania, pretože žalovaný zadržoval finančné prostriedky žalobkyne bez právneho dôvodu, teda žalobkyňa bola obmedzená v disponovaní s vlastnými finančnými prostriedkami a je vylúčené, aby žalovaná suma predstavovala odradzujúci účinok pre prípadné porušenie alebo ohrozenie práv, nakoľko medzi stranami sporu neexistuje už zmluvný vzťah, sú rovnako bez právneho významu, pretože nie je zrejmé, či žalovaný v budúcnosti do právneho vzťahu so žalobkyňou alebo ktorýmkoľvek iným spotrebiteľom nevstúpi a bez tohto odradzujúceho účinku by nebol motivovaný svoje zmluvy uviesť do súladu s právnym poriadkom. Vzhľadom na vyššie uvedené nemôžu existovať rozumné pochybnosti o tom, že k porušeniu povinností žalobkyne došlo. Tieto porušenia boli pritom konštatované súdnymi rozhodnutiami, ktoré sú pre strany sporu záväzné. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobkyňi na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. V konečnom dôsledku aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Sťažnosť proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR bola Ústavným súdom SR dňa 15.4.2020, sp. zn. III. ÚS 124/2020 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Podmienky vzniku nároku sú tak bez rozumných pochybností naplnené. V súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (6 Cdo 389/2015 a 6 Cdo 127/2017) nie

je potrebné, aby existovala akákoľvek ujma spotrebiteľa a už vôbec nemožno hovoriť o náhrade nemajetkovej ujmy. V tomto smere je rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 19Co/111/2019, na ktoré žalovaný poukazuje, celkom bezvýznamné, pretože krajský súd sa nijako nevyporiadal s ustálenou súdnou praxou; navyše rozhodnutie krajského súdu bolo napadnuté dovolaním a bude o ňom rozhodovať dovolací súd. Žalovaný, podobne ako iní veritelia, nedôvodne a účelovo stotožňujú nárok podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. so zadosťučinením podľa iných právnych predpisov, najmä podľa Občianskeho zákonníka, ktorý pozná náhradu nemajetkovej ujmy ako zadosťučinenie pri zásahoch do osobnosti fyzickej osoby. Podmienka existencie ujmy nie je ani zákonným predpokladom pre vznik žalobou uplatneného nároku, dokonca od 10.6.2013 sa upustilo od

podmienky, že porušenie je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Ak teda právna úprava do 9.6.2013 vyžadovala iba spôsobilosť privodiť ujmu a nie vznik ujmy samotnej, potom od 10.6.2013 o to viac nemožno žiadať od spotrebiteľa, aby takúto ujmu dokazoval, pretože vypadla aj podmienka „spôsobilosti konania privodiť ujmu“. Žalobkyňa teda nemusí preukázať ani to, že konanie veriteľa je spôsobilé privodiť ujmy, pretože takúto podmienku už zákon nepozná. Postačí, ak preukáže samotné porušenie práva alebo povinnosti. Ak však ujma vznikne, táto okolnosť iba znásobuje závažnosť konania žalovaného a musí sa odzrkadliť vo výške primeraného finančného zadosťučinenia. Na druhej strane, ak ujma neexistuje, nemá to žiadny vplyv na vznik a existenciu nároku (v tejto súvislosti možno hovoriť o akejsi „príťažujúcej“, „zostrujúcej“ okolnosti). Pre úplnosť žalobca dodáva, že nárok podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je nárokom, ktorý pozná ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, pretože predmetom tohto konania nie je osobnosť človeka a jeho nemajetkové práva (česť, vážnosť, dôstojnosť), ale ochrana práv spotrebiteľa, teda ochrana fyzickej osoby z hľadiska postavenia (statusu) v zmluvnom vzťahu. Podobne to uviedol aj Okresný súd Lučenec vo veci 7Csp/111/2019. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobca dostatočne odôvodnil s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - poskytnutie nižšej výšky úveru, konanie proti dobrým mravom, dĺžka trvania závažného stavu - od uzatvorenia zmluvy (30.8.2012) až do právoplatnosti rozhodnutia súdu (27.5.2020), teda takmer 8 rokov a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote - poskytnutie nižšej výšky úver, ako žalobca žiadal, pričom úver sa poskytuje k ekonomickému využitiu, vyhľadanie právnej pomoci na ochranu svojich práv, napätie z výsledku súdneho konania, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019). Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobkyni (spotrebiteľovi) a jej nárokom má žalovaný aj v tomto konaní. Záverom poukazuje aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Žalobkyňa považuje námietky žalovaného ohľadom podávania viacerých žalôb za nedôvodné. Je pravdou, že žalobkyňa vo veci podala tri žaloby, avšak tie boli podávané nasledovne: a) dňa 19.6.2020 žalobkyňa podala žalobu, ktorou sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia z rozsudkov Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 12Csp/10/2016 v 6Csp/65/2020

-8-

spojení s Krajským súdom Bratislava, sp. zn. 9Co/60/2019 a b) dňa 17.9.2020 bola podaná žaloba v tejto veci, pričom tento nárok žalobkyni vznikol až 14.9.2020, kedy bol právnemu zástupcovi žalobkyne doručený rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 15Co/61/2018, ktorým sa potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 16Csp/9/2016. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní vznikol až v septembri 2020, kedy sa právoplatne rozhodlo o porušení povinností žalovaného, pričom v tomto čase už prebiehalo konanie pod písm. a), teda žalobkyňa objektívne nemohla podať jednu žalobu, nakoľko nárok v uplatnený v tomto konaní v čase podania prvej žaloby (19.6.2020) ešte neexistoval. Žalobkyňa tiež nemohla vedieť, ako sa konanie 16Csp/9/2016 v spojení s 15Co/61/2018 skončí a či odvolací súd vôbec potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa. Nakoľko nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom peňažným a má teda majetkový charakter, tento podlieha premlčaniu. S poukazom na zásadu práva patria bdelym žalobkyňa teda podala prvú žalobu samostatne, pretože nárok pod písm. b) ešte neexistoval a nebolo možné od žalobkyne spravodlivo žiadať, aby čakala na skončenie všetkých jej súdnych konaní, pretože sama by sa tým vystavovala premlčaniu jeho nárokov a c) dňa 27.10.2020 podala žalobkyňa tretiu žalobu, pričom nárok v uvedenom konaní odvodzuje od súdneho rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6Csp/39/2016. Žalobkyňa sa o právoplatnosti tohto rozsudku dozvedela až z uznesenia o trovách konania, ktoré bolo vydané dňa 9.10.2020 a žalobkyni doručené 14.10.2020. Nakoľko žalobkyni nebola doručená doložka právoplatnosti, nedozvedela sa o tejto skutočnosti skôr a preto neuplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie v jednej z vyššie uvedených žalôb, pretože sa o vzniku tohto nároku dozvedela až 14.10.2020, kedy už predchádzajúce konania prebiehali. Z týchto dôvodov preto žalobkyňa tvrdí, že koná hospodárne, v súlade so zásadou práva patria len bdelym a v žiadnom prípade nebolo jej úmyslom množiť spory.

7. Podľa § 297 písm. b) CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

9. Keďže v tomto prípade bolo predmetom konania zaplatenie sumy 200 eur a išlo vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov o otázku jednoduchého právneho posúdenia, súd na prejednanie sporu v súlade s § 297 písm. b) CSP nenariadil pojednávanie a v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.4.2022 o 11.00 hod. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu od 2.3.2022.

10. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

11. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. č. k. 16Csp/9/2016-47 zo dňa 25.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 15Co/61/2018-86 zo dňa 27.5.2020 a zistil tento skutkový stav:

6Csp/65/2020

-9-

12. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 16Csp/9/2016-47 zo dňa 25.5.2017 súd zistil, že žalobkyňa bola úspešná voči žalovanému v spore hore uvedenej značky o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, kde súd v rámci predmetnej zmluvy zistil, že dohoda o poskytnutí služby je neplatná, žalobkyni bol poskytnutý úver iba vo výške 1 284,25 eura, dohoda je súčasťou textu zmluvy, ktorá je formulárovou zmluvou vopred pripravenou žalovaným, ktorej obsah nemohla žalobkyňa ovplyvniť a odplata za poskytnutie služby vyplývajúcej z dohody je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Rozsudok okresného súdu bol ako vecne správny potvrdený Krajským súdom Bratislava dňa 27.5.2020, č. k. 15Co/61/2018-86. Zároveň súd rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 215,75 eura.

13. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

14. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

18. V prejednávanej sporovej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Čo sa týka úspešného porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, a to v konaní na súde. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo

6Csp/65/2020

-10-

povinnosti dôjde. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, stačí, ak tá ujma tu je, teda dokonca je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia súčasne pôsobí preventívne.

19. Na základe vykonaného dokazovania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami mal súd za preukázané, že základ nároku žalobkyne je bezpochyby daný, nakoľko v tomto prípade je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Bolo preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila na Okresnom súde Bratislava I. porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 16Csp/9/2016-47 zo dňa 25.5.2017 bolo preukázané, že žalobkyňa bola úspešná voči žalovanému v spore o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300048307, kde súd v rámci predmetnej zmluvy zistil, že dohoda o poskytnutí služby je neplatná, žalobkyni bol poskytnutý úver iba vo výške 1 284,25 eura, dohoda je súčasťou textu zmluvy, ktorá je formulárovou zmluvou vopred pripravenou žalovaným, ktorej obsah nemohla žalobkyňa ovplyvniť a odplata za poskytnutie služby vyplývajúcej z dohody je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Zároveň súd rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 215,75 eura. Možno teda konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a teda k strate finančných prostriedkov. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

20. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanom spore, do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom bola aj spôsobená. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia žalobkyni, ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd je toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 200 eur, ktorú žalobkyňa až vo výške 215,75 eura bezdôvodne uhradila žalovanému, o ktorú sa žalovaný obohatil a ktorú sumu bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni v základnom konaní.

21. Na základe uvedeného je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška 200 eur je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne, keď žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Priznaná výška zodpovedá svojmu účelu, pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané

obohacovanie sa. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. V tomto prípade napokon boli preukázané aj ďalšie kritéria pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia, a to intenzita zásahu do práv žalobkyne, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, poskytnutie nižšej výšky úveru, ako žalobkyňa žiadala, konanie proti dobrým mravom, dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (30.8.2012) až do právoplatnosti rozhodnutia súdu (27.5.2020), teda takmer 8 rokov a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote, vyhľadanie právnej pomoci na ochranu svojich práv a napätie z výsledku súdneho konania. Zároveň súd poukazuje aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Na námietky žalovaného v písomných vyjadreniach súd neprihliadol vzhľadom na súčasnú rozhodovaciu prax súdov s poukazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

22. Súd považuje aj námietky žalovaného ohľadom podávania viacerých žalôb zo strany žalobkyne za nedôvodné odkazujúc na vyjadrenie žalobkyne v bode 6. odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa súd plne stotožnil. Pokiaľ žalovaný namieta aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobkyňa neudelila splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na plnomocenstvo na čl. 8 spisu, ktorým žalobkyňa splnomocnila advokáta, aby ju zastupoval v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa okrem iných zmlúv tiež zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300048307, t. j. aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vychádzajúc z uvedenej zmluvy.

23. Súd na základe uvedených skutočností zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O trovách konania vo výroku II. rozsudku súd rozhodol podľa citovaných zákonných ustanovení. Žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.